

Lepahin Valerij

Szóke Kati emlékére

*Mennek a barátok, mennek,
Elmentél te is velük,
Az utak ahová vezetnek,
A gonoszt nem ismerik.*

*Zárult mögötted az ajtó,
Nélküled állunk e helyen,
Mi átélt: örökkévaló,
Bennünket ural a jelen.*

*Sírodat borítja rózsá,
De a mosoly, mellyel nézed,
Bánatkönnyünk felszárítja, –
Lelkünket így csendesíted.*

*Mennek sorban egymás után...
Az Úr tisztítja fehérre,
Akit kelő nappal talál.
Csak te, Kati, elmentél-e?*

(Fordította: Kocsis Mihály)